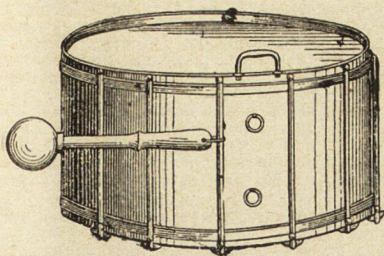

вия ключъ на третото или четвъртото междулиние. Въ оркестра малкиятъ Б. има ограничена употреба, а въ маршовата и танцова музика,

Голѣмъ барабанъ

заедно съ голѣмия, образуватъ едно цѣло, като предимно голѣмиятъ удра на силно, а малкиятъ на слабо тактово време. При малкиятъ Б. могатъ да се получатъ и „запушени“ звукове, като се вмъкне, между долната частъ и струнитѣ, една кърпа.

Барановичъ, Крешимиръ — хърватски диригентъ и компонистъ, род. 25 юни 1894 въ Шибеникъ, следъ свършване търговската гимназия въ Загребъ, училъ музика въ Виенската консерватория. Отличенъ диригентъ, Б. е сега директоръ на Загребската опера. Инструменталенъ компонистъ, творчеството на когото стои подъ знака на народни музикални елементи. Подъ влиянието на руската национална школа, той си изработва собствена музикална изразностъ. Неговитѣ партитури сж богати отъ къмъ ярки багри и силни шарки, приличащи на тѣзи у Стравински. 1931 Б. завършва комичната си опера „Стрижено-косено“ — на текстъ отъ Густавъ Кръклець и представена презъ мартъ 1932 въ Загребската опера. Отъ хороветъ му изразителенъ е „Враголие“, а отъ пѣснитѣ за единъ гласъ — „Три сестри“, за низкъ женски гласъ. Писалъ е жщо и единъ балетъ: „Коко и малкото сърдце“.

Барбадетъ, Иполитъ ла Рошелъ — Barbadette, Hippolyte La Rochelle — музикаленъ писателъ, род. 1827 въ Пуатие, умр. 1 февр. 1901 въ Па-

рижъ, известенъ съ своитѣ биографии на велики компонисти: Бетховенъ, Шубертъ, Веберъ, Шопенъ и др.

Барбетъ — старъ персийски, триструненъ инструментъ.

Барбиери, Карло Емануеле ди — Barbieri, Carlo Emanuele di — диригентъ и компонистъ, род. 22 окт. 1822 въ Генуа, умр. 28 септ. 1867 въ Б. Пеща; ученикъ на Мерцадантесо въ Неаполъ, капелмайсторъ на оперни театри въ разни градове на Италия, после въ Виена, Берлинъ, Хамбургъ, следъ това въ Рио ди Женеиро, кждето отива съ една италянска оперна трупа; после е учителъ по солово пѣние въ Виена, и най-подиръ диригентъ на Будапещенската национална опера. Творби: оперитъ: „Христофоръ Колумбъ“, „Пердита“, „Низида“, „Карлъ и Карлина“. Освенъ това — клавирни пиеси, пѣсни и църковна музика.

Барбиери, Франциско Асенио — Barbieri, Francisco Assenio — пѣвецъ, компонистъ, диригентъ, критикъ и музикаленъ изследвателъ, род. 3 августъ 1823 въ Мадридъ, умр. 17 февр. 1894 с. т., училъ въ Мадридската консерватория кларинетъ и пѣние, следъ това кларинетистъ въ военната музика, пѣвецъ въ една оперна странствуваща трупа. Занимавайки се съ композиция въ Мадридъ, Б. туря начало на единъ особенъ, станалъ националенъ, испански — сценически родъ музика, подъ името „Zarzuela“ — единъ видъ оперета. Талантливъ капелмайсторъ, Б. туря начало и на постоянни класически, духовни концерти, които самъ е дирижиралъ. Освенъ изследвания върху испанската многогласна музика, Б. е авторъ на цѣлъ редъ учени трудове върху музикални въпроси, отъ които най-ценно е La musica religiosa. Освенъ кржгло 80 каркуели, той е писалъ оркестрови творби, мотети, химни и др. Поради съвкупността на своята дейностъ като компонистъ, педагогъ, диригентъ, музикаленъ ученъ и писателъ, Б. е билъ удостоенъ съ отличието да бжде членъ на академията на изкуствата въ Мадридъ.

Барбитостъ или барбитонъ — старогръцки многоструненъ инструментъ.